

Usnesení

Krajský soud v Praze projednal v neveřejném zasedání konaném dne 28. dubna 2021 **stížnost odsouzené V** ██████████ **K** ██████████ narozené ██████████, proti usnesení Okresního soudu Praha - západ ze dne 23. 3. 2021, číslo jednací 1 PP 11/2021-118, a rozhodl,

takto:

Podle § 148 odstavec 1 písmeno c) trestního řádu se stížnost odsouzené **zamítá**.

Odůvodnění

Napadeným usnesením okresní soud podle § 88 odst. 1 tr. zákoníku zamítl žádost odsouzené o podmíněně propuštění z výkonu trestu odnětí svobody v trvání 3 roků, který jí byl uložen rozsudkem Okresního soudu Praha - západ ze dne 27. 5. 2019 sp. zn. 17 T 31/2019, neboť přes vykonanou potřebnou část trestu nevyhověla dalším stanoveným podmínkám. Odsouzená dle okresního soudu nesplnila druhou podmínku, když neprokázala svým chováním a plněním svých povinností patřičné polepšení, neboť je zařazena ve II. prostupné skupině vnitřní diferenciaci (dále jen PSVD), získala pouze jednu kázeňskou odměnu, dle zprávy věznice sice snižuje kriminogenní rizika, ovšem s ohledem na délku výkonu trestu nejde o nadstandardní přístup ze strany odsouzené. Zároveň bylo zjištěno, že odsouzená v době výkonu vazby zneužila návykovou látku a byla kázeňsky potrestána za konflikt se spoluvězeňkyní, byť je tento kázeňský trest zahlazen, je stále zařazena ve II. PSVD. Tedy nedošlo k požadované změně chování a zjištěné skutečnosti neskýtají záruku vedení řádného života.

Proti tomuto usnesení podala odsouzená včasnou stížnost, kterou následně prostřednictvím obhájce blíže odůvodnila tím, že je dosud netrestána, je ve věznici nepřetržitě více než 15 měsíců zaměstnána, absolvovala kurz finanční gramotnosti, včelaření, sebeobslužné činnosti, psychosociální dovednosti, floristiky, má i dva pozitivní poznatky, omluvila se poškozeným, spolupracuje se Sananimem, pracuje na znovunavázání kontaktu se synem, o kterého pečují její rodiče, s nimiž má velmi dobré vztahy, má zajištěno ubytování i zaměstnání, z jejího jednání je patrna sebereflexe a přijetí trestu, je schopna začlenit se do normálního života. Jde-li o aplikaci návykové látky, pak šlo o jednání po vynesení rozsudku soudu I. stupně, vzala si prášek na zklidnění od spoluvězeňkyně. Jde-li o konflikt ve výkonu trestu, pak byla napadena kvůli umělému sladidlu v balíku, byla spoluvězeňkyně zmlácena a přes její vysvětlování jí bylo sděleno, že byla účastníkem napadení. Proto odsouzená navrhuje, aby bylo rozhodnutí okresního soudu zrušeno a byla podmíněně propuštěna na svobodu.

Krajský soud z podnětu podané stížnosti přezkoumal správnost výroku napadeného usnesení, proti kterému mohla stěžovatelka podat stížnost, a řízení předcházející napadenému usnesení a shledal, že stížnost důvodná není. Vlastní rozhodnutí o zamítnutí žádosti odsouzené je přitom zákonné a dostatečně zdůvodněné. Okresní soud v něm srozumitelně vysvětlil, kterou z podmínek ustanovení § 88 tr. zákoníku, jejichž splnění je nezbytné pro eventuální vyhovění žádosti o podmíněně propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, odsouzená splnila a kterou nikoliv.

Správně tak uzavřel, že odsouzená splnila formální podmínku spočívající ve výkonu poměrné části trestu.

Jde-li o druhou podmínku, a to podmínku chování, které je možno posoudit jako prokazující polepšení, pak lze souhlasit se závěry okresního soudu, že tuto podmínku odsouzená zatím nesplnila. Je totiž zařazena do II. PSVD, dosud získala pouze jednu kázeňskou odměnu a dva pozitivní poznatky. Zároveň ve vazbě požíla návykovou látku a ve výkonu trestu byla kázeňsky

Shodu s prvopisem potvrzuje Drahomíra Špičková

potrestána za účast na konfliktu se spoluvězeňkyní. Byť byl odsouzené kázeňský trest za konflikt zahlazen, není možno přehlédnout, že odsouzená pro rozsáhlou majetkovou trestnou činnost, kterou si měla opatřovat prostředky na drogy, měla i ve vazbě s návykovou látkou problém, následně ve výkonu trestu měla problém se spoluvězeňkyní. Tyto dva prohřešky svědčí o tom, že byť nelze přehlédnout, že je zaměstnána, že pracuje na změně své osobnosti a minimalizaci rizik, že má dobré zázemí ve své rodině, je teprve na správné cestě k tomu, aby vedla řádný život, a tedy proces její nápravy ještě není ukončen. Ostatně ke stejnému závěru dospělo i hodnocení věznice, dle kterého odsouzená dosud neprokázala polepšení. Je třeba, aby odsouzená prokazovala výrazně lepší chování bez kázeňských prohřešků a mimo svých slovních vyjádření tak poskytla hmatatelný důkaz o tom, že se skutečně polepšila.

Konečně pokud jde o splnění podmínky třetí, tedy že odsouzená v budoucnu povede řádný život, pak splnění této podmínky nemůže nastat bez splnění podmínky druhé, tedy že se odsouzená polepšila. Zahájila-li odsouzená teprve proces své nápravy a je-li tento proces dosud narušován uvedenými pochybeními odsouzené, pak zatím nelze věřit tomu, že by v případě nějaké stresové, konfliktní situace odsouzená nereagovala spácháním trestné činnosti. Je samozřejmě chvályhodné, že odsouzená řeší užívání drog, že má připravené podmínky pro život na svobodě, ovšem svou rodinu, svého syna měla nepochybně i před spácháním trestné činnosti, které se přesto dopustila. Proto nelze ani splnění této podmínky u odsouzené zatím shledat.

Krajský soud tedy stejně jako okresní soud shledal, že odsouzená zatím splnila toliko podmínku časovou a její žádosti tak nelze vyhovět.

Pokud jde o argumentaci odsouzené, že byla pouze jednou soudně trestána, je nutno připomenout, že podle judikatury Ústavního soudu je soud při rozhodování o podmíněném propuštění povinen zkoumat minulé chování žadatele, tj. zvažovat veškeré okolnosti svědčící či nesevřící ve prospěch odsouzeného, neboť pouze tak dostojí principům vztáženým k institutu podmíněného propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (např. usnesení Ústavního soudu ČR sp. zn. III. ÚS 2985/18). Takový postup nepředstavuje porušení ústavní zásady *ne bis in idem* (zákaz „dvojitého přičítání“) podle čl. 40 odst. 5 Listiny, neboť pro zodpovězení otázky, zda od stěžovatele lze očekávat, že v budoucnu povede řádný život, jsou tyto skutečnosti a jejich zhodnocení klíčové; obava z opětovného páchaní trestné činnosti, založená na dřívější zkušenosti, je pro soud logicky jedním ze stěžejních hledisek posuzování důvodnosti žádosti o podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody (obdobně např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 399/14, sp. zn. III. ÚS 384/10, sp. zn. II. ÚS 3220/13, sp. zn. IV. ÚS 1535/13 nebo sp. zn. III. ÚS 4805/12 a další). Tedy je zjevné, že okresní soud postupoval zcela v souladu s touto judikaturou a zohlednil předchozí jednání odsouzené, a to jak hodnocením spáchané trestné činnosti celkem 29 útoky tak jejím chováním po celou dobu výkonu vazby i trestu. Naopak by pochybil, kdyby se s uvedenými skutečnostmi nevypořádal a rozhodoval by pouze na základě sebezprezentace odsouzené, která bohužel zatím neodpovídá stavu její nápravy.

Krajský soud proto po přezkoumání věci uzavřel, že napadené usnesení je správné, učiněné po řádně provedeném dokazování. Za tohoto stavu stížnost odsouzeného jako nedůvodnou podle § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítl.

Poučení:

Proti tomuto usnesení není další řádný opravný prostředek přípustný.

Praha 28. dubna 2021

Mgr. Martin Dostál v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Drahomíra Špičková